

Πολλοὶ δύμως τῶν πεπαιδευμένων Ἰαπονῶν εἶναι ὑλισταῖ.

Ἐνταῦθα κλείσμεν τὴν ἔποψιν τῆς Ἰαπᾶν, μιᾶς βέβαια τῶν ἀξιολογωτέρων αὐτοκρατοριῶν. Πρὸ πολλοῦ ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὴν μέγας βαθμὸς τοῦ παρ' ἡμῖν λεγομένου πολιτισμοῦ — καὶ ἀνωτάτη ἔξουσίᾳ, καὶ νόμοι, καὶ ἀστυνομίᾳ, καὶ λεωφόροι μετὰ ξενοδοχείων διὰ τοὺς δόσις πόρους, καὶ τακτικὰ ταχυδρομεῖα, καὶ τέχναι καὶ γειροτεχνήματα, καὶ σχολεῖα πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας. Η ἀνάγνωσις καὶ ἡ γραφὴ εἶναι κοινότατα· ἐπέδωκαν οὐκ ὀλίγον εἰς τινας τῶν ἐπιστημῶν ἔχουσι διασκεδάσεις, ὡς τὰς θεατρικὰς, καὶ ἄλλας· ἀγαπῶσι τοὺς κῆπους· καὶ μολονότι τὸ διοικητικὸν σύστημα εἶναι κατάληγλον νὰ ἐμπνέῃ θαυμασμὸν μὲν ἔσωτῷ περιφρόνησιν δὲ τῶν ζένων, ὑπάρχει δύμως εἰς τὸν λαὸν εὐμενέστατον καὶ ἐλευθεριώτατον πνεῦμα. Η περιέργειά των εἶναι ἀκόρεστος. Τὰ ἥθη των ὅχι ἀμεμπτα· ἀλλ' ὑπερβαίνουσι τοὺς παραθαλασσίους Σίνας, ἔχοντες πλειστέραν ὑπερηφανίαν, καὶ ὅχι τοσάτην ὁπροσωπίαν. Οἱ πλεῖστοι τοῦ λαοῦ ἀσμένως ἥθελον συγκοινωνεῖ πρὸς τοὺς ἄλλοις θεοῖς, ὃν ἐπετρέποντο· καὶ ἵσως ὁ χρόνος δὲν ἀπέχει πολὺ, καθ' ὃν οἱ Εὐρωπαῖοι θέλουν προσέρχεσθαι ἀκωλύτως εἰς τὴν Ἰαπονίαν, ὡς ἥδη εἰς τὴν Κίναν.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ.

ΕΚ τῶν ὀλίγων, δύος δ Κύριος ἡμῶν συγκατέβη νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίου, καὶ ν' ἀπαριθμήσῃ μεταξὺ τῶν στενῶν φίλων του, ἥτον ἡ ἐν Βηθανίᾳ οἰκογένεια, συγκειμένη ἐκ τοῦ Λαζάρου καὶ τῶν δύο εὐσεβῶν ἀδελφῶν του, Μάρθας καὶ Μαρίας. Τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς εἰδόποιεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἤγάπα τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, καὶ τὸν Λαζάρον τοῦτο δὲ εἶναι μᾶλλον πιρὸς δυον μᾶς λέγει περὶ ἀλλης οἰκοδήποτε οἰκογενείας· καὶ ἵσως δὲν ἥτον ἄλλη τοιαύτη οἰκογένεια ἐπὶ τῆς γῆς, ἔκαστον μέλος τῆς ὄποιας ἤγαπᾶτο πιρὸς τοῦ Κυρίου.

Ἄλλ' ἂς στοχεύομεν τὸ ἥκολούθησε. Μολονότι ἦγαπᾶτο ἡ οἰκογένεια αὕτη ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου, δὲν ἥτον δύμως ἀπηλλαγμένη θλίψεων· καθότι καὶ νόσος καὶ θάνατος ἐπεσκέψθησαν αὐτὴν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς δλους τοὺς ἀνθρώπους. Η ἀρρώστια καὶ δ θάνατος δὲν εἶναι προσωποληπτικαί, ἀλλ' ἐπισκέπτονται ἔξισου τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχούς, τοὺς ὑψηλούς καὶ τοὺς γαμήλους, τοὺς εὐσεβεῖς; καὶ τοὺς ἀσώτους.

Ἡσύχεντος Λαζαρὸς δ ἀγαπητὸς φίλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀδελφὴ του Μαρίας ἐμήνυσε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, Κύριε, Ἰδε, δ ν φιλεῖς, ἀσθενεῖ· περιέμουσα ἀναμφισβόλως δτι ἥθελε ταχύνειν εἰς τὴν οἰκίαν των, καὶ θεραπεύει τὸν πάσχοντα ἀδελφὸν των. Ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἰδόποιούμεθα δτι δ Ἰησοῦς ἐμεινεν ἐν ἓν ἥν τόπῳ δύο ήμέρας, κωφίς καὶ νὰ στείλῃ φίλον τινὰ πρὸς παραμυθίαν τῶν περιιπών ἀδελφῶν! Τοῦτο φάνεται εἰς δύμας παράξενον. Η πρόσκλησις δτο πολλὰ δυνατή, καθὸ ἐκ μέρους οἰκογενείας προσφιλεστέρας εἰς τὴν καρδίαν του οἰστόδηποτε ἀλλης ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ οἰκογενείας καταλευπημένης. Ο Λαζαρὸς ἀσθενεῖ, καὶ φοβούνται δτι δ θάνατος ἐγγίζει. Πλὴν δ Ἰησοῦς οὔτε κινεῖ-

ται πρὸς βοήθειαν αὐτῶν, οὔτε προφέρει λέξιν πρὸς παρηγορίαν των. Τοῦτο εἶναι ἐκπληκτικὸν, καὶ ἔτι ἐκπληκτικότερον ν' ἀκούωμεν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν λέγοντα πρὸς τοὺς μαθητὰς του τρεῖς δημέρας μετὰ ταῦτα, «Λάζαρος ἀπέθνε, καὶ γάρω, δι' ὑμᾶς ἵνα πιστεύσητε, δτι οὐκ ἡμην ἐκεῖ» εἰς τοῦτο δὲ προσέθηκε, «Πορεύομαι ἵνα ἔχυπνίσω αὐτόν.»

Ο λόγος εἶναι ταῦν πρόδηλος, δι' δὲν δὲν ὑπῆγε πάρκυτα νὰ θεραπεύσῃ τὸν Λαζάρον, καὶ νὰ σύσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ θνάτου. Αν ἐπραττεν οὕτως, δ Θεὸς δὲν ἥθελε δοξασθῆν, ὡς ἐδοξάσθη, διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου. Πόσον ζητηροτέρα πρέπει νὰ ἥτον ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας, καὶ πότον βαθύτερον τὸ αἰσθημα τῆς ὑποχρεώσεως των εἰς τὸν Χριστὸν, διότι ἀνέστησε τὸν ἀδελφὸν των ἐκ τοῦ τάφου, ἥδη νεκρὸν τετραμερον, παρ' ὃσον ἥθελε εἰσθι, ἀν εἴχεν ὑπάρχει καὶ τὸν θεραπεύεις; Αν δ Λαζαρὸς ἀπλῶς ἐθεραπεύετο ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του, τοῦτο ἥδυνατο ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν εὑρωστίαν τῆς κράσεώς του, ἡ εἰς τὴν φύσιν τοῦ πάθους του, ἡ εἰς τὸ μέτρα τὸ ἐπὶ τούτῳ ληφθέντα, ἡ εἰς ἄλλο τι αἴτιον· καὶ οὕτω εἰς τὰ δύματα τοῦ κόσμου τὸ θῦμα τῆς θεραπείας ἥδυνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς μόνον κατὰ φύσιν συμβεβηκός. Άλλα πόσον ἐδοξάσθη δ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ δ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ, δτε, κατὰ τὴν προσταγὴν αὐτοῦ, «Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!» δι τεθνήκας ἐξῆλθε, δεδεμένος τὰς χειρας καὶ τοὺς πόδας μὲ τὰ σάβανα. Τοῦτο ἔξέπληξε πάντα θεατὴν, καὶ ἐνετύπωσεν ἐφ' ἔκάστης καρδίας βαθεῖαν πεποίθησιν δτι τὸ θαῦμα ἐνεργήθη διὰ τοῦ δακτύλου τοῦ Θεοῦ. Έκ τούτου καὶ πολλοὶ τῶν Ιουδαίων, οἵτινες εἶδον δτα ἐπράξεν δ Ιησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν. Εὰν δὲ δ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐδοξάσθη τοσούτῳ μᾶλλον διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, παρ' ὃσον ἥθελε δοξασθῆ θεραπεύονταν αὐτὸν ἀσθενὴ ὅντα, καὶ σώζων αὐτὸν ἀπὸ θάνατον, δὲν μέλλει νὰ δοξασθῇ ἀπειρώς περιστότερον διὰ τῆς τελευταίας καὶ ἐνδόξου ἀναστάσεως δλων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τῶν κεκοιμημένων εἰς τὸ χώμα τῆς γῆς, παρ' ὃσον ἥθελε δοξασθῆν, ἐὰν διεφύλαττεν αὐτοὺς ἀπαντας ἀπὸ ἀσθένειαν καὶ θάνατον; Η ἐκ τοῦ μνήματος ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου εἶναι ἐν τῶν μεγίστων θυματῶν ἀφ' δτα ἐνήργησεν δ Κύριος ἡμῶν ἐνόσω διέτριβεν ἐπὶ γῆς, καὶ ἡ ἀνάστασις δλων τῶν νεκρῶν κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, δπόταν ἔλθη νὰ ἔχυπνήσῃ αὐτοὺς, θελει εἰσθι μία τῶν ἐκπληκτικωτέρων ἐνεργειῶν τῆς δυνάμεως του.

Ἐὰν υπερίσχυον αὶ δεήσεις τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας, δ ἀδελφός των δὲν ἥθελεν ἀποθάνει, καὶ οὕτω δ Κύριος ἡμῶν δὲν ἥθελε λόσει τὴν δόξαν νὰ ἀναστήσῃ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Εἰς αὐτὰς ἐφαίνετο ἵσως παράδοξον δτι δὲν προσέτρεχεν εἰς βοήθειαν των, ἐνῷ ἔβλεπον τὸν ἀδελφὸν των καταπονούμενον ὑπὸ τῆς ἀσθένειας, καὶ τὴν σκιάν τοῦ θανάτου εἰς τὰ βλέφαρά του ἐπικαθημένην. Εκείνος δ ἐγνώριζε τὴν θλίψιν τῆς καρδίας των, καὶ εὐπλαγχνίζετο αὐτάς, μολονότι ἐσιώπη, καὶ οὕτε βῆμα πρὸς αὐτὰς ἐβάδισεν ἐν διαστήματι δύο ημερῶν. Η περιστή ἀγάπη, καὶ δχι ἡ ἔλλειψις αὐτῆς, τὸν ἀπεμάκρυνε πρὸς καιρόν. Ο σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο νὰ κάμη μᾶλλον, παρ' ὃσον ἡ ἔζητησαν διενοίηθησαν ἐκεῖναι, μολονότι ἐφαίνετο ὡς νὰ τὰς παρέβλεπεν ἐξ ὀλοκλήρου. Ηλπίζον δτι ἥθελεν ἀπαλλάξει τὸν ἀδελφὸν των ἀπὸ τὴν γειρα τῆς ἀσθένειας, ἀλλ' ἐκείνος ἐμελέτα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ χράτος τοῦ θανάτου, ἥδη παραδόντος αὐτὸν χειρας καὶ πόδας δεδεμένον εἰς τὸν τάφον.

* * * Η θελεν ἀρά γε ἀποθάνει ποτὲ ἀγαπητός τις μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐλν τὸ δάκρυα καὶ αὶ προσευχὴ τῶν φίλων ἥδυνανο νὰ τὸ ἐμποδίσωσιν; Οὐδεὶς, βέβαια· ἀλλὰ τότε πῶς ἥδυνατο δ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ νὰ δοξασθῇ ἐνεγείρων τὸν λαόν του τὴν τελευταίαν ἡμέραν;

‘Η Μάρθα καὶ ἡ Μαρία ἐστογάσθησαν δρῦῶς ἀποστείλασαι πρὸς τὸν Ἰησοῦν περὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἀδέλφου των, καὶ ἔξισου δρῦῶς πράττομεν ἡμεῖς δεόμενοι ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ ἄλλων ἐν θλίψει εὑρισκομένων’ ἐὰν δὲ πάρχυτα δὲν χαρίζῃ τὰ αἰτήματας ἡμῶν ή δὲν προστρέχῃ εἰς ἀντίληψιν, ἀς μὴ συμπεράνωμεν διτὶ μάταιον εἶναι τὸ προσεύχεσθαι. ‘Ἄρονύμενος τὰ ἰδιαιτέρα ἡμῶν αἰτήματα, ἐνδεγόμενον νὰ σκοπεύῃ, καθὼς εἰς τὴν περίστασιν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας καὶ γιλίων ἄλλων, νὰ πρᾶξῃ πολὺ μᾶλλον παρ’ ὅσον ἡμεῖς αἰτοῦμεν ή διαγοσύμεθα. ’Ἐὰν εἰσηκούετο ἡ προσευχὴ τοῦ Ίησοῦ τοῦ Θεοῦ δὲ εἶπε, «Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης· καὶ εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθότας ἀπ’ ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο,» δὲν ἤθελε κατασταθῆναι διατάξει τοῦ κόσμου, οὔτε ἦθελεν ἵδει τὸν οὐρανὸν πλήρη λελυτρωμένων διτὸν αἴματός του. ‘Ο Πατὴρ δὲν ἔσωσε μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς ὥρας ἐκείνης, ἢν ἐφοβεῖτο, ἀλλὰ τὸν ἔχαριστον ἀγαθὸν ἀπειρώς μεγαλήτερον, τουτέστι τὸ νὰ σώσῃ ὅλας τὰς ἀπειραθίμους μυριάδας τῶν ὅστι θέλουσι ποτε πιστεύειν εἰς αὐτὸν.

‘Ο Ἰησοῦς δὲν ὑπῆγε νὰ ἀνεγέρῃ τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὴν κοίτην τῆς ἀσθενείας, ὡς ἐπόθουν καὶ ἥλπιζον αἱ ἀδελφαὶ του, ἀλλ’ ἐπράξει τι μεγαλήτερον, πορευθεῖς νὰ ἀνεγέρῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ ἐν τῷ τάφῳ νεκροκραβοῦτοῦ. Κάνεις δὲν πρέπει ποτέ νὰ λέγῃ ή νὰ στογάζηται διτὸ τὸ προσεύχεσθαι εἶναι ἀνωφελές, ἀπειδὴ δὲν εἰστακούεται ἀμέσως ἡ προσευχὴ του· διότι εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν βλέπομεν διτὶ οἱ παρὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀγαπώμενοι δὲν ἔλαβον εὐθὺς τὸ ζητούμενον, καὶ διτὶ δὲν ἀγαπήτος Ζήσος τοῦ Θεοῦ τρις αἰτήσας δὲν ἔλαβεν ἀγαθόν τι. Εἰς ἀμφοτέρας ὅμιας τὰς περιστάσεις ἐδωρήθη ἀγαθὸν μεγαλήτερον τοῦ αἰτηθέντος.

Η ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΑ τῶν Παρισίων, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ διατηρῇ τὰς ὁδοὺς ἐλευθέρας καὶ ἀσφαλεῖς, δὲν συγχωρεῖ ἐν αὐταῖς ἐμπόδιον τι, διατάττει τὴν καθαίρεσιν οίκων οἵτινες ἐπαπειλοῦσι πτῶσιν, ἀπαγορεύει πάσταν οἰκοδομὴν, ητις ἥθελε σμικρύνει τὸ διάστημα ή διακόψει τὸ φῶς, ἐπιχρυσεῖ εἰς τοὺς διφοτώλας, καὶ ἐπιβάλλει αὐστηρὰς συμφωνίας εἰς τοὺς μεταπράτας.

Πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὁδῶν, ὑπογρέοντει πάντα κατοικουν νὰ σαρόνῃ τὸ ἐμπροσθεῖν τῆς κατοικίας αὐτοῦ μέρος· ἐνασχόλει 500 ἑργάτας νὰ σαρόνωσι καθ’ ἔκαστην πρωίαν τὰς προκυμαίας, τὰς γεφύρας, τὰς δημοσίους πλατείας, τὰ διασταυρώματα, καὶ τὰς αὐλακας τῶν ὑδάτων, ἡ ἐπιφάνεια τῶν δοπίων ὑπολογίζεται ὡς 730,000 μετρῶν· πληρέοντει 500,000 φράγκα κατ’ ἔτος εἰς τινὰ ἐργολάβον διὰ ν’ ἀφιερῇ τὰς ἀκαθαρσίας τῆς πόλεως· φροντίζει ν’ ἀφαιρῆται διάποστος τὸν κειμῶνα, καὶ διατηρεῖ πάντοτε εἰς καθαριότητα καὶ εἰς ἀκούσιον τὸν ὄρον τὰς 120,000 μέτρων (τριάκοντα λεύγας) τὰς ἀνεῳγμένας ὑπὸ τὰς δοδούς τῶν Παρισίων.

Πρὸς φωτισμὸν τῶν ὁδῶν κάμνει νὰ ἀνάπτωνται εἰς αὐτὰς καθ’ ἔκαστην νύκτα χιλιάδες τινὲς λυχνῶν, καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀντικαθιστᾷ σχεδὸν πανταχοῦ ἀντὶ ἐλαίου τὸ φωτιστικὸν ἀέριον, τὸ δοπίον περνᾷ ἀκωλύτως ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν, καὶ ἔξιδον εἰς δόδον, ἀναδίδον τὴν φλόγα του εἰς 5000 χωριστὰ μέρη.

Πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὁδῶν ἐν διαστήματι τοῦ θέρους, ὑπογρέοντει τοὺς κατοίκους νὰ ὁρτίζωσι, δις τῆς ἡμέρας ἐν καιρῷ τοῦ καύσωνος, τὸ πρὸ τῶν οίκων αὐτῶν λιθόστρωτον ἔδαρος, καὶ πληρόνει ἐργολάβον τινὰ ἐπιφορτισμένον νὰ διαχύνῃ εἰς πᾶν σημαντικὸν μέρος, τὸ μᾶλλον ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ἡλιαχήν θερμότητα, τεγχητὴν δρόσον, ητις στερεόνει τὸ πάτημα τῶν ἵππων, καὶ κατακαθίζει τὸν ἐπιβλαβῆ κονιορτόν.

Η ΓΕΝΟΥΑ.

Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Γενούας.